Spirit of Bosnia / Duh Bosne
An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Хасанагиница

Author Unknown

Шта се б'јели у гори зеленој?
Ал’ је снијег, ал’ су лабудови?
Да је снијег, већ би окопнио,
Лабудови већ би полетјели;
Нит’ је снијег, нит’ су лабудови,
Него шатор аге Хасан-аге,
Он болује од љутијех рана,
Облази га мати и сестрица,
А љубовца од стида не могла.
Кад ли му је ранам’ боље било,
Он поручи вјерној љуби својој:
”Не чекај ме у двору б'јелому,
Ни у двору, ни у роду мому.”
Кад кадуна р'јечи разумјела,
Још је јадна у тој мисли стала
Јека стаде коња око двора;
Тад поб'јеже Хасанагиница,
Да врат ломи куле низ пенџере;
За њом трче дв'је ћере дјевојке:
”Врати нам се мила мајко наша!
Није ово бабо Хасанага,
Већ даица Пинторовић беже.”
И врати се Хасанагиница,
Тер се вјеша брату око врата:
”Да мој брате велике срамоте!
Гдје ме шаље од петоро дјеце!”
Беже мучи, ништа не говори,
Већ се маша у џепе свионе,
И вади јој књигу опрошћења,
Да узимље потпуно вјенчање.
Да гре с њиме мајци у натраге.
Кад кадуна књигу проучила,
Два је сина у чело љубила,
А дв'је ћере у румена лица,
А с малахним у бешици синком

Од'јелит’ се никако не могла.
Већ је братац за руке узео
И једва је с’ синком раставио,
Тер је међе к себи на коњица,
С њоме греде двору бијелому.
У роду је мало вр'јеме стала,
Мало вр'јеме ни недјељу дана,
Добра када и од рода добра,
Добру каду просе са свих страна,
А највише имоски кадија.
Кадуна се брату своме моли:
”Ај тако те не желила, брацо!
Немој мене дават’ ни за кога,
Да не пуца јадно срце моје
Гледајући сиротице своје.”
Али беже ништа не хајаше,
Већ њу даје имоском кадији.
Још кадуна брату се мољаше
Да напише листак б'јеле књиге,
Да је шаље имоском кадији:
”Дјевојка те л'јепо поздрављаше
А у књизи л'јепо те мољаше:
Кад покупиш господу сватове,
Дуг покривач носи на дјевојку,
Када буде аги мимо двора,
Да не види сиротице своје.”
Кад кадији б'јела књига дође,
Господу је свате покупио,
Свате купи, греде по дјевојку.
Добро свати дошли до дјевојке,
И здраво се повратили с њоме;
А кад били аги мимо двора,
Дв'је је ћерце с пенџера гледаху,
А два сина пред њу исхођаху.
Тере својој мајци говораху:
”Сврати нам се, мила мајко наша!
Да ми тебе ужинати дамо.”
Кад то чула Хасанагиница,
Старјешини свата говорила:
”Богом брате, свата старјешина!
Устави ми коње уа двора,
Да дарујем сиротице моје.”
Уставише коње уза двора.
Своју дјецу л'јепо даровала:
Сваком сину ноже позлаћене,
Свакој ћери чоху до пољане;
А маломе у бешици синку,
Њему шаље у бошчи хаљине.

А то гледа јунак Хасан-ага,
Пак дозивље до два сина своја:
”Ход'те амо, сиротице моје!
Кад се неће смиловати на вас
Мајка ваша срца каменога.”
Кад то чула Хасанагиница,
Б'јелим лицем у земљу уд'рила
Упут се је с душом раставила,
Од жалости гледајућ’ сироте.

Excerpted with permission MONUMENTA SERBOCROATICA: A BILIGUAL ANTHROLOGY OF SERBIAN AND CROATIAN TEXTS FROM THE 12TH TO THE 19TH CENTURY (Ann Arbor, MI: Michigan Slavic Publications, 1980)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.